

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

RESTAURAREA OMULUI ȘI ELIBERAREA DIN LANȚURILE RĂULUI MODERN

DUMINICA A 23-A DUPĂ RUSALII
(Vindecarea demonizatului
din Ținutul Gherghesenilor)

SF. MC. MARCIAN ȘI MARTIRIE;
SF. TAVITA

Textul evangheliei de la Luca, capitolul 8, 26-39
(Vindecarea demonizatului din Ținutul Gherghesenilor) se încheie cu
„Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu.” (Luca 8, 39)

Sfânta Evanghelie de astăzi ne duce pe malul Mării Galileei, în ținutul gherghesenilor, în cetatea Gherasa cum se numea pe vremea aceea, care este o zonă de graniță, un loc de întâlnire între lumea credinței și lumea păgână. Acolo Mântuitorul Iisus Hristos coboară din corabie pentru a întâlni un om aflat în cea mai adâncă formă de suferință și degradare, un om stăpânit de o legiune de demoni.

Textul Sfintei Evanghelii ne descrie un tablou înfricoșător: acest om nu mai purta haine, nu mai locuia în casă și trăia izolat, printre morminte. Nimeni nu-l putea stăpâni. Nici chiar în lanțuri de fier, pentru că puterea răului îl sfâșia. Din interior. Dacă privim cu atenție această întâlnire, descoperim trei adevăruri profunde despre lucrarea răului și despre puterea lui Dumnezeu:

1) Răul dezbină și izolează.

2) Numele răului este Legiune.
Răul nu are o singură față. Răul dezbină, multiplică suferința și depersonalizează omul.

3) Biruința lui Hristos și drama gherghesenilor.

Citind aceste cuvinte, să căutăm să le aducem în vremea noastră, să înțelegem ce vrea să ne spună Dumnezeu celor de astăzi. Adică, să vedem lângă noi sau în noi îndrăciții zilelor noastre, realitatea de lângă noi, căci evanghelia de astăzi nu este o simplă istorisire din trecut, ea este o oglindă a lumii în care trăim. Astăzi, „indrăciții” noștri nu mai stau neapărat goi prin cimitire sau încătușați în lanțuri de fier, dar câți dintre semenii noștri sau poate din cei din familiile noastre nu poartă în suflet lanțurile

nevăzute ale lumii moderne.

Rănille și dependențele

Câți dintre tineri și adulți nu sunt robiți astăzi de patima alcoolului, a drogurilor, a jocurilor de noroc sau de ecranul telefonului? Când omul spune: „Nu mă mai pot stăpâni. E ceva mai tare decât mine.” Acolo vedem acțiunea unei forțe care îi robește voința.

Momentele deznădejdiei și ale izolării

Câți oameni nu trăiesc astăzi într-o izolare extremă, singuri, în mijlocul mulțimii, închiși în camera lor, stăpâniți de anxietate, de depresie adâncă sau de sinucidere?

Ura și dezbinarea

Câte familii nu sunt dezbinat de un neduhovnesc duh al „Legiunii” - duhul mâniei, al răutății, al judecării și al învrăjbirii?

La fel ca demonizatul de altădată,

omul prins în aceste patimi este dezbrăcat de demnitate, de rușine și de bucuria de a trăi.

Cum îi eliberăm pe cei căzuți?

Întrebarea care se pune astăzi pentru fiecare dintre noi este: cum îi putem ajuta, cum îi eliberăm pe cei dragi din aceste lanțuri? Nu-i putem elibera prin judecată, prin arătarea cu degetul sau prin respingere.

Iată calea pe care ne-o arată Iisus Mântuitorul.

1) Să coborâm în „ținutul” suferinței lor (iubirea jertfitoare)

Hristos a trecut Marea Galileei pe furtună doar pentru acel singur om, pe care toți îl ocoleau.

Noi nu-i putem ajuta pe cei căzuți de la distanță. Eliberarea începe când nu îi mai etichetăm, nu îi mai condamnăm, ci coborâm lângă ei cu ascultare, cu răbdare și cu compasiune reală.

2) Rugăciunea și postul

Mântuitorul ne-a spus clar: „acest

neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post.” (Matei 17, 21)

Când cel afectat de o patimă nu se poate ruga pentru el însuși - pentru că are sufletul împietrit sau confuz - , Biserica și familia trebuie să devină vocea lui.

Rugăciunile stăruitoare ale părinților pentru copii, ale soților, Praznicele, Sfântul Maslu și pomenirea la Sfânta Liturghie sunt arme duhovnicești uriașe care rup lanțurile nevăzute.

3) Taina Spovedaniei; Tămăduirea sufletului

Răul își pierde puterea atunci când este scos la lumină. Să-i îndemnăm cu blândețe pe cei suferinzi prin Taina Spovedaniei.

Spovedania sinceră este cel mai firesc exorcism al Bisericii, prin ea omul își recapătă „haina harului” și devine din nou „întreg la minte”.

4) Îmbinarea duhovniciei cu medicina

Să nu uităm că Dumnezeu lucrează prin oameni în cazul tulburărilor psihice profunde sau al dependențelor severe, rugăciunea și Tainele Bisericii se îmbină armonic cu ajutorul medicilor, căci Hristos tămăduiește sufletul, dar binecuvântează și priceperea celor care îngrijesc trupul și mintea.

Iubiților,

Să ne cercetăm astăzi inimile și să ne întrebăm: nu cumva și noi semănăm uneori cu locuitorii din Gherghesa?

Nu cumva preferăm liniștea noastră, confortul nostru sau câștigul material, deranjați fiind când Hristos ne cere să ne jertfim pentru salvarea unui frate?

Să nu fim nepăsători față de suferința celui de lângă noi. Omul vindecat din Evanghelie a vrut să meargă cu Iisus, dar Mântuitorul i-a zis: „Întoarce-te în

casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu.” (Matei 8, 39)

Să mergem și noi astăzi în casele noastre purtând această misiune: să fim un sprijin pentru cei căzuți, să punem genunchiul la rugăciune pentru cei loviți de patimi și să mărturisim prin viața noastră că Hristos are și astăzi puterea de a vindeca, de a elibera și de a reda puterea fiecărui suflet.

Să luăm aminte la cuvintele spuse de Moise: „Puneți la inima voastră toate cuvintele pe care vi le-am spus eu astăzi și să le lăsați moștenire copiilor voștri, ca să se silească și ei a împlini toate poruncile legii acesteia; Căci acestea nu sunt în deșert date vouă, ci acestea sunt viața voastră și prin acestea veți trăi multă vreme în pământul acela în care treceți acum peste Iordan, ca să-l stăpâniți”. (Deut. 32, 46-47) Amin! ●

Pr. Dinu Pompiliu

O viață trăită în sfântă discreție, credință și milostenie

IN MEMORIAM: DOAMNA MARIA STAN

„Întru pomenire veșnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.” (Psalmul 111, 6)

Se împlinește un an de zile de când sufletul ales al **Doamnei Maria Stan** s-a ridicat la Ceruri, lăsând în urma sa amintirea chipului unui creștin adevărat, un model de bunătate, curăție și vrednicie duhovnicească.

Pentru comunitatea și parohia noastră, doamna Maria a fost o binecuvântare de la Dumnezeu. A trăit cu o credință profundă și sinceră, îmbinând dragostea de Dumnezeu cu o milostenie discretă, lipsită de orice dorință de afirmare sau laudă lumească.

O viață pusă în slujba celor aflați în nevoi

Puțini au fost cei care au știut de amploarea faptelor sale bune, căci doamna Maria a aplicat ad litteram îndemnul Evangheliei: „Să nu știe stânga ta ce face dreapta ta”. A ajutat neobosit pe cei săraci și aflați în suferință: pentru unii a cumpărat o casă unde să-și plece capul, altora le-a purtat de grijă îmbrăcându-i, oferindu-le medicamente sau proteze medicale. A fost o mamă și un sprijin tainic pentru cei uitați de lume.

Păstrătoare a valorilor de familie și a memoriei de martir

A purtat mereu în suflet o dragoste filială exemplară față de părinții și sora sa. De asemenea, a fost soția vrednică a domnului **Sever Stan**, fost deținut politic persecutat și închis de regimul comunist, purtând alături de el crucea suferinței și a demnității creștine.

După ani de muncă cinștiți petrecuți în Franța, Doamna Maria s-a retras în patrie, dedicându-și ultima parte a vieții sprijinirii Bisericii și comunității noastre.

O cititoră darnică și o inimă milostivă

Numele doamnei Maria Stan rămâne legat neșters de sfântul nostru locaș și de lucrările noastre sociale. Cu o generozitate rară, ne-a ajutat decisiv la construcția **Centrului Social** și a **Grădiniței**, lăsând un așezământ de nădejde pentru generațiile viitoare.

De asemenea, din dragoste pentru frumusețea Casei lui Dumnezeu a înfrumusețat biserica noastră prin dotarea ei cu cele necesare Cultului Divin public: ne-a dăruit **Crucea din Sfântul Altar** și **Baldachinul** pe care îl purtăm cu bucurie la procesiunile noastre de sărbătoare.

A călătorit de multe ori la Locurile

Sfinte până în Sinai.

Și pentru că era îndrăgostită de Liturghie, nu lipsea niciodată de la Slujba Sfântei Liturghie.

Stingerea unei lumânări de ceară curată

În ultimele clipe ale vieții pământești, Doamna Maria a purtat cu răbdare și credință crucea grea a bolii secolului. S-a stins încet și cu demnitate, ca o lumânare de ceară curată, la fel de discret cum a ales să trăiască întreaga sa viață, făcându-și datoria de bun creștin până la ultima sa suflare.

La împlinirea acestui an de la plecarea ei dintre noi, ne rugăm Mântuitorului Hristos, Cel Înviat din morți, să așeze sufletul roabei Sale Maria în corturile dreptilor, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.

Veșnica ei pomenire din neam în neam! ●

Parohia Șerban Vodă

SFÂNTUL CUVIOS DIMITRIE CEL NOU, OCROTITORUL BUCUREȘTILOR

Cuviosul Dimitrie s-a născut în satul Basarabi, la sud de Dunăre, în Bulgaria de astăzi, prin secolul al XIII-lea, în timpul împăraților Petru și Ioniță Asan, cei doi frați care au întemeiat, la sud de Dunăre, un puternic stat vlaho-bulgar.

Localitatea sa natală se afla la 2-3 kilometri de cetatea Rusciuc, pe malul râului Lom. Părinții sfântului, se pare vlahi, se îndeletniceau cu agricultura și creșterea animalelor. Dimitrie va fi fost educat în spirit creștinesc, întrucât tradiția spune că, deși era un om simplu, cunoștea foarte bine învățătura Bisericii și avea o viață plină de virtuți. La o vârstă destul de fragedă a luat contact cu viața monahală din acea vreme, care cunoștea o adevărată înflorire la sud de Dunăre. A fost atras de viața deosebită pe care o duceau câțiva monahi asceți în apropiere de satul unde locuia. Se crede că exista chiar o mănăstire acolo, amenajată într-o peșteră. Dimitrie a îmbrățișat repede monahismul și a dus o viață ascetică.

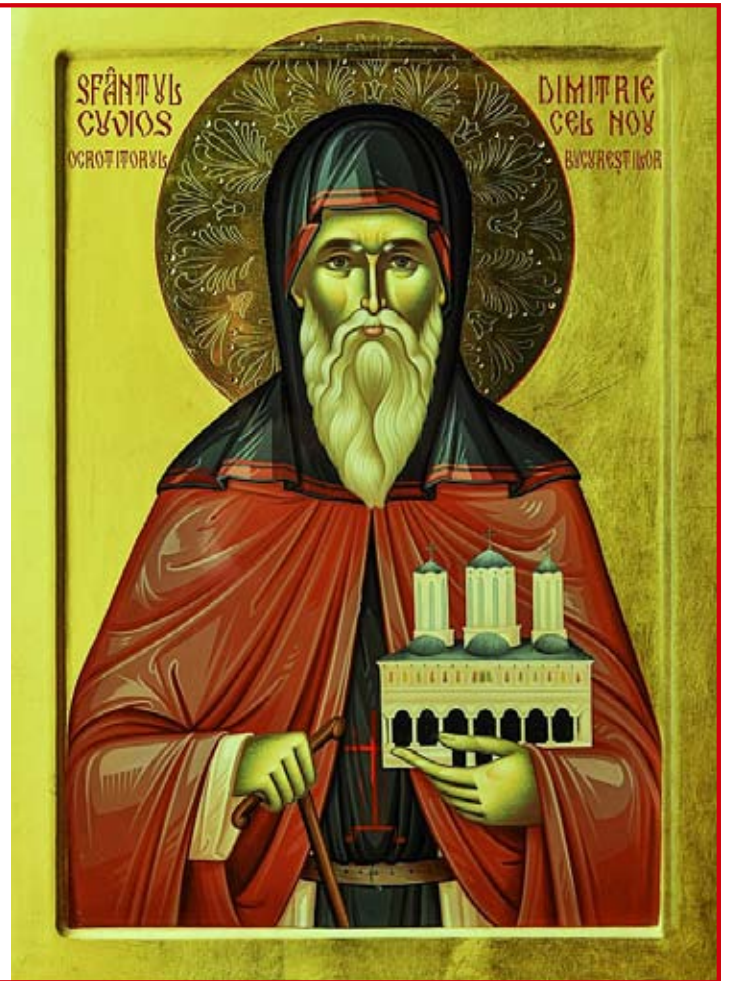
Tradiția bisericească ne arată că sfântul făcea minuni încă din timpul vieții. Avea o viață atât de curată, încât Dumnezeu i-a arătat momentul în care va trece la cele veșnice. În aceea zi, Cuviosul Dimitrie s-a retras din peșteră și a mers pe malul râului Lom, unde și-a amenajat un mormânt din pietre și lemne. Acolo a trecut la Domnul, trupul său rămânând intact.

Peste ceva timp, o copilă din satul Basarabi, care suferea de o boală psihică, a avut un vis în care i s-a arătat Cuviosul Dimitrie și i-a spus că o va vindeca, dacă părinții ei îi vor lua trupul și-l vor duce în sat. A doua zi, copila a povestit părinților visul și au mers împreună cu sătenii și preoții de acolo la locul indicat de sfânt în visul fetei. Moaștele au fost găsite și aduse în Basarabi, fiind așezate în biserică.

Auzind de minunile ce se făceau aici, domnii Țării Românești doreau să-i aducă moaștele la Târgoviște, spre mângâierea credincioșilor. Însă, Cuviosul Dimitrie nevrând să-ți părăsească satul, domnii munteni au zidit o biserică nouă în Basarabov, unde i-au fost adăpostite moaștele mai mult de două secole.

Moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou au fost aduse în București în urma Războiului ruso-turc din 1769-1774, când generalul rus Petru Saltîkov, ocupând o regiune în care se afla și localitatea Basarabov, a aflat acolo moaștele sfântului, pe care le-a adus pe 13 iulie 1774 în Catedrala mitropolitană,

După
sărbătoarea
Cuvioasei
Parascheva,
care a adunat
la racla sa
sute de mii
de credincioși,
a început
marele pelerinaj
al Bucureștiului,
căci Sfântul
Cuvios Dimitrie
cel Nou
ne așteaptă
pe toți
în aceste zile,
având-o alături
pe Sfânta
Cuvioasă
Elisabeta
de la Pasărea.

cu scopul de a fi păstrate aici până se va întoarce în Rusia. Dar la rugămintea mitropolitului Grigorie al II-lea și a boierului Hagi Dimitrie, biv vel sluger, moaștele au rămas la noi în țară, binecredinciosul general rus luând cu el doar o mână a Cuviosului Dimitrie.

Cuviosul Dimitrie cel Nou este prăznuit la data de 27 octombrie, Biserica Ortodoxă Română generalizând cultul său în țara noastră în anul 1955.

Aceasta este foarte pe scurt viața blândului și smeritului nevoitor al Domnului, Cuviosul Dimitrie cel Nou. Sute de ani sfântul i-a ajutat pe toți, a făcut multe minuni, a apărut localități, printre care în primul rând Bucureștiul, a tămăduit, a ajutat în necazuri, în război, a fost scos la vreme de secetă. Minunat este faptul că Sfântul a decis să rămână în București, să fie ocrotitorul discret al Capitalei și împrejurimilor, să aducă alinare românilor.

Primul fapt minunat săvârșit de Cuviosul Dimitrie s-a petrecut pe la începutul secolului al XIX-lea, în timpul domnitorului Caragea, când la București a izbucnit o epidemie de ciumă care s-a extins cu repeziciune în tot orașul. După o procesiune în oraș cu

racla Sfântului Dimitrie, Bucureștiul a scăpat de ciumă. În anul 1827, sub domnia lui Grigorie Ghica, o secetă cumplită afecta grav recoltele din Muntenia. Și atunci au fost scoase moaștele cuviosului în procesiune, iar o ploaie care a ținut trei zile a căzut peste București și zonele limitrofe.

În anul 1918, pe 17 februarie, un grup format din 20 de soldați bulgari a pătruns în Catedrală, în jurul orei două noaptea, au furat moaștele Sfântului Dimitrie Basarabov și le-au urcat într-un automobil pentru a le transporta în Bulgaria. Ajungând la Călugăreni, au schimbat automobilul cu o căruță cu cal, pentru a șterge urmele lor. La Daia, soldații trimiși să recupereze racla au găsit căruța însoțită de soldați bulgari bine înarmați. Soldații români au oprit transportul, au luat racla, au dus-o la Giurgiu și au depus-o la cartierul generalului Zach. Cu o gardă de soldați germani înarmați, sfintele moaște au fost aduse la București.

Multe sunt minunile pe care cuviosul le face cu noi, ocrotind acest oraș și locuitorii ei. Datori suntem, de ziua lui, să ajungem la racla sa pentru a ne închina și a-i mulțumi. ●

SFÂNTUL MARE MUCENIC DIMITRIE, IZVORÂTORUL DE MIR

Măine, 26 octombrie, îl prăznuim pe Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir, cel care este venerat ca unul dintre cei mai mari „sfinți militari”.

La scurt timp după moartea sa, mai exact după ce Sfântul Împărat Constantin cel Mare a acordat libertate creștinismului pe întreg cuprinsul Imperiului Roman, la Salonic a fost ridicată o bazilică deasupra mormântului său, devenită loc de pelerinaj.

După cucerirea otomană din 1430, bazilica a fost transformată în moschee (1493). A redevenit biserică după recucerirea orașului de către greci (1912), în timpul Primului Război Balcanic. După distrugerile devastatoare provocate de incendiul din 1917 a fost restaurată, apoi resfințită în 1949. În timpul restaurărilor s-a descoperit cripta în care a fost înmormântat Sf. Dimitrie. Biserica Sfântul Dimitrie din Salonic adăpostește moaștele acestuia, care este și ocrotitorul orașului.

S-a născut într-o familie nobilă de macedoneni din Tesalonic și a fost botezat creștin de către părinții săi, care i-au dat și o bună educație. Pentru calitățile sale a primit funcția de guvernator al Tesaloniceului, urmându-și astfel tatăl. Imperiul roman era condus la acea vreme de Dioclețian (284-305), un aprig prigonitor al creștinilor.

Un timp Sfântul Dimitrie păstrează

discreție asupra credinței sale. În anul 296, Maximian, un asociat la domnie al lui Dioclețian, vine la Tesalonic și, după o campanie victorioasă, cere înalților funcționari să jertfească idolilor. Sfântul Dimitrie refuză, dezvăluindu-și credința în Hristos. Pentru aceasta este aruncat în temniță. Sfântul Dimitrie este vizitat la închisoare de creștinii din Tesalonic pentru sfaturi, învățături și întărire.

Maximian organizează și în Tesalonic lupte între gladiatorii bine antrenați și creștinii fără apărare, lupte ce se încheiau de regulă cu uciderea creștinilor. Împăratul avea și un favorit, Lie, ce se remarcă prin cruzime și violență. Nestor, un tânăr creștin, îi cere Sfântului Dimitrie binecuvântarea ca să-l înfrunte pe Lie și să pună capăt uciderii creștinilor. Sfântul s-a rugat pentru Nestor, l-a binecuvântat cu semnul crucii pe frunte, zicându-i: „Du-te, pe Lie îl vei birui și pe Hristos Îl vei mărturisi”. Cu această binecuvântare,

Nestor izbândește în lupta cu Lie, omorându-l cu lancea. Aflând Maximian că „în spatele” uciderii lui Lie este Sfântul Dimitrie, poruncește omorârea sa cu sulite chiar în celula în care se afla. Se spune că, după ce a fost străpuns, sângele său a răspândit o mireasmă plăcută, ca de mir, iar mulți dintre cei care s-au atins de sângele său s-au vindecat de tot felul de boli. ●

Soborul Sfinților Martiri Militari

Luni, 26 octombrie, după Sfânta Liturghie, va avea loc la Catedrala Patriarhală proclamarea sărbătorii Soborului Sfinților Martiri Militari. Ea a fost statornicită de Sinodul Bisericii Ortodoxe Române în ședința de lucru din 3 iunie 2026.

Soborul Sfinților Militari cuprinde sfinți precum Longhin Sutașul sau Sfinții Mucenici: Gheorghe, Purtătorul de biruință, Dimitrie, Izvorătorul de mir, Teodor Tiron, Teodor Stratilat, Mina, Artemie, Victor, Mercurie, Procopie, Iuliu Veteranul, Emilian de la Durostorum, Isihie, Dasie, Nichita și toți sfinții militari care au mărturisit credința în Hristos și au primit cununa muceniei. În total sunt 20 de sfinți militari martiri pomeniți în cadrul acestei sărbători.

Prin această decizie Biserica reafirmă importanța unei categorii aparte de sfinți – militarii care au mărturisit credința creștină până la jertfa supremă – și oferă credincioșilor, în special celor care slujesc sub drapel, modele autentice de curaj, fidelitate și mărturisire a Evangheliei.

Instituirea unei zile comune de cinstire pentru Sfinții Martiri Militari depășește dimensiunea comemorativă, având implicații teologice, istorice, culturale și

identitare. Această sărbătoare pune în lumină contribuția soldaților creștini la răspândirea credinței și la apărarea valorilor spirituale care au modelat civilizația europeană și, în mod particular, identitatea românească.

Martirii militari ocupă un loc distinct în hagiografia creștină deoarece au demonstrat că exercițiul armelor și viața spirituală nu sunt incompatibile atunci când slujirea militară este orientată către apărarea dreptății și a păcii. Acești sfinți nu au fost glorificați pentru participarea la războaie, ci pentru mărturisirea credinței în împrejurări extreme.

Virtuțile care le-au caracterizat viața – credința, disciplina, loialitatea, sacrificiul și responsabilitatea – sunt valori necesare oricărei societăți sănătoase. Prin exemplul lor, acești sfinți demonstrează că exercitarea unei profesii cu responsabilități majore poate deveni o cale de sfințire.

Teologia ortodoxă vede în martiri expresia supremă a unirii omului cu Hristos. În cazul martirilor militari, această unire capătă o semnificație aparte: ei transformă disciplina militară, spiritul de sacrificiu și devotamentul față de comunitate în virtuți orientate spre Împărăția lui Dumnezeu. ●

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 25 OCTOMBRIE - 1 NOIEMBRIE 2026

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 25.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din Ținutul Gherghesenilor) – Utrenia, Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Luni 26.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de Mir - Utrenia, Sf. Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Marti 27.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 28.10	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	16 ³⁰ -18 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 30.10	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist, Molitfele Sf. Vasile cel Mare, ale Sf. Ioan Gură de Aur și ale Sf. Ciprian
Sâmbătă 31.10	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas pentru cei adormiți
Duminică 01.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr) Utrenia, Sfânta Liturghie